

Ангелчо постоя малко, като замаянъ, поразмисли, па задълба дебелия снѣгъ, премина двора, излѣзе на улицата и се спрѣ. Очитѣ му побѣгнаха далече, като уплашени птичета. Подгониха единъ автомобилъ, натоваренъ съ едри вжглища, който летѣше срещу него и ревяше, като закланъ. Автомобилътъ профуча, раздруса земята и се скри задъ едно грамадно здание, надъ което свирѣше на тънко, една огъната жичка. Ангелчо тръгна по улицата съ наведена глава. Излѣзе на широкия градски площадъ, обграденъ съ магазини като обржчъ. Тръгна край тѣхъ. Спрѣ при една врата. Подъ витрината бѣха натрупани на камарка чувалчета съ брикети. Той застана до тѣхъ и изведнажъ въ главата му свѣтна една страшна мисълъ.

— Ще задигна едно чувалче, рече си той, ще литна по прѣката улица. нека ме гонятъ! Само така ще се стопли мама! Нѣма що! Лошо е кражбата, но какво да правя! — и сякашъ водениченъ камъкъ се търкулна и притисна гърдитѣ му.

Той погледна наоколо. Нѣколко души бързо преминаха край него и се потулиха задъ кжшитѣ. Ангелчо извърна гла-

ва назадъ — нѣмаше никой. Продавачътъ викаше вжтре и не поглеждаше на улицата. Продавачницата бѣше натжпкана съ хора. Всѣки бързаше да си купи прѣвъ и да се прибере вжщи. Ангелчо изшумѣ, Нѣщо го парна за прѣститѣ, като нажежена игла, а сякашъ и въ малкото му сърдце се заби едно ржждиво пиронче, та то се сви на кълбо. Малкиятъ крадецъ отстжпи назадъ и въздѣхна. Но очитѣ му бѣха залепени сякашъ съ медъ върху книжното чувалче.

Въ това време презъ широкия площадъ полетѣ едно момче и завика съ продрано гърло:

— Последни новини! Днесъ

